

KATHY REIGHS

Hrdinka seriálu Sběratelé kostí
na stopě nebezpečné psychopatky

KOSTI
NIKDY NELŽOU

**KOSTI
NIKDY NELŽOU**

KATHY REICHS

KOSTI NIKDY NELŽOU

Přeložila Kristýna Kučerová

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2015
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2014 by Temperance Brennan, L.P.
All rights reserved.

Z anglického originálu *Bones Never Lie*
(First published by Bantam Books, New York, 2014)
přeložila © 2015 Kristýna Kučerová
Redakce textu: Dana Packová
Jazyková korektura: Jan Řehoř
Grafická úprava obálky © 2015 Bohumil Fencel

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-304-4

Alici Taylor Reichsové, narozené 3. srpna 2012

a

Milesi Aivarsovi Mixonovi, narozenému 11. srpna 2012

PRVNÍ ČÁST

1

VZKAZ JSEM DOSTALA HNED V PONDĚLÍ RÁNO. HONOR BARROW MĚ žádal o mimořádnou schůzku.

V mojí hlavě si zrovna vyhrnovaly rukávy chřipkové bacily, a tak jsem z toho neměla velkou radost.

Ale víkend jsem strávila s coldrexem, afrinem a čajem s medem a citro-nem, takže jsem se přeci jen zařadila mezi miliardu nebožáků sunoucích se v dopravní špičce do centra města, místo abych sepisovala hlášení o rozkládajícím se těle motorkáře.

Ve tři čtvrtě na osm jsem zaparkovala za policejní budovou. Vzduch byl chladný a voněl po sluncem vysušeném listí. Aspoň myslím. Nos jsem měla tak ucpaný, že jsem čichem nerozeznala tulipán od odpadkového koše.

V roce 2012 si demokrati v Charlotte uspořádali po čtyřech letech pravidelné soirée. Desetitisíce lidí přijely vychvalovat a nominovat kandidáta, případně proti němu protestovat. Město utratilo 50 milionů dolarů za bezpečnostní opatření a přízemí policejní budovy, kdysi otevřená hala, dnes vypadá jako velitelský můstek vesmírné lodi Enterprise. Kruhové dřevěné zábrany. Neprůstřelné sklo. Monitory zobrazující i tu poslední jízvičku a pupínek, co se na budově vyskytuje uvnitř nebo zvenčí.

Zapsala jsem se do návštěvní knihy, ukázala bezpečnostní průkaz a vyjela do prvního patra.

Výtah přestal hučet a otevřel se, zrovna když kolem kráčel Barrow. Na dveřích, do nichž vstupoval, byly dvě šipky na zeleném podkladě: doleva k *Oddělení trestných činů proti majetku* a doprava k *Oddělení trestných činů proti osobám*. Nad šipkami symbol vosího hnízda – logo policejního oddělení Charlotte-Mecklenburg.

„Díky, že jste přišla.“ Barrow se nezastavil.

„Bez problémů.“ Až na tympány v hlavě a oheň v krku.

Následovala jsem Barrowa, prošli jsme dveřmi a zabočili napravo.

Na chodbě se v obou směrech hemžili detektivové; většina měla na sobě košile s kravatou, jeden khaki kalhoty a tmavomodrou golfovou košili s neohroženým vosím logem. Všichni byli vyzbrojení kávou a nezanedbatelnou palebnou silou.

Barrow zmizel v místnosti nalevo označené dalším zeleným nápisem: 2220: *Odbor násilných trestných činů*. Vraždy a napadení s následkem smrti.

Pokračovala jsem rovně kolem tří výslechových místností. V té nejbližší rozhořčený baryton vykřikoval pozoruhodně nepřátelská slova.

Po deseti metrech jsem vstoupila do kanceláře označené jako 2101: *Vraždy – odložené případy*.

Většinu podlahové plochy zabíral šedý stůl a šest židlí. Kopírka. Registrační skříňky. Bílá mazatelná tabule a hnědá korková nástěnka na zdech. Nízká přička vzadu oddělovala psací stůl s obvyklou výbavou – telefonem, hrnkem, uschlou rostlinou a přeplněnými košíky s doručenou a odchozí poštou. Z okna na psací podložku dopadal obdélník slunečního světla.

Nikde nikdo. Rychle jsem jukla na nástěnné hodiny. Sedm padesát osm.

To jako fakt? Jenom já chodím včas?

V hlavě mi dunělo; lehce našťvaná jsem dosedla na židli a kabelku si položila na zem.

Na stole byl notebook a dvě bedny označené čísly – jedna plastová, druhá lepenková. Formát číslic na té první mi byl povědomý: 090431070901. Spis z 31. dubna 2009. Telefonický hovor přijat v 7.09 hodin.

Identifikační systém na lepenkové krabici byl odlišný, takže jsem předpokládala, že se jedná o případ jiné jurisdikce.

A teď pár základních informací.

Policejní oddělení Charlotte-Mecklenburg má od sedmdesátých let minulého století asi pět set nevyřešených vražd. V roce 2003 tudíž dospěli k názoru, že je to dost mrtvých těl a lidí čekajících na spravedlnost, aby založili oddělení odložených případů.

Honor Barrow vyšetřoval vraždy dvacet let a odložené případy řídí od samého počátku. Na plný úvazek tu pracuje ještě jeden policejní seržant a agent FBI. Dobrovolnický revizní tým se skládá ze tří agentů FBI, jednoho newyorského policajta v důchodu a dvou civilistů – vysokoškolského profesora a inženýra –, kteří pomáhají s tříděním a analýzou před samotným vyšetřováním.

Jsem soudní antropoložka a pracuji s těly, která jsou mrtvá už dlouho, takže je nasnadě, proč mě tenhle tým občas přizve k tanci. Jenomže obvykle mi aspoň řeknou, proč si žádají mou přítomnost. Dotaz ohledně sady ostatků. Otázky související s kostmi, zraněním nebo rozkladem.

Tentokrát ani ťuk.

Byla jsem zvědavá, proč si mě povolali, a pomalu mi docházela trpělivost. Přitáhla jsem si plastový box k sobě a zvedla víko. Uvnitř ležely stovky stránek uspořádaných v několika oddílech. Nadpisy jsem znala. Údaje o oběti. Shrnutí trestného činu. Hlášení z místa činu. Shromážděné/analyzované důkazy/předměty. Hlášení soudního lékaře. Svědkové. Související vyšetřování. Potenciální podezřelí. Doporučená další opatření.

Nahoře leželo shrnutí případu, které sepsala Claire Melaniová, kriminoložka a kolegyně ze Severokarolínské univerzity v Charlotte. Prolistovala jsem první část její zprávy. A cítila, jak mi tuhnou svaly na krku.

Než jsem se stihla do dokumentu začíst, na chodbě se ozvaly hlasy. Za okamžik se objevil Barrow a ještě jeden muž, který vypadal jako z titulní stránky příručky pro přežití. Seprané džíny. Vybledlá vojenská bunda přes červené tričko s dlouhým rukávem. Pod neonově oranžovou kšiltovkou mu vykukovaly tmavé vlnité vlasy.

Vrátila jsem hlášení do bedny. „To všichni uvízli v zácpě?“

„Dobrovolníky jsem nezval.“

Ačkoli mě to překvapilo, neříkala jsem nic.

Barrow si všiml, že jsem pohledem zaletěla k survivalistovi, a představil mi ho. „Detektiv Rodas přijel z Vermontu.“

„Umparo. Pro přátele Umpie.“ Omluvný úsměv. „Pro oba.“

Rodas mi podal ruku. Potřásli jsme si. Jeho stisk odpovídal vizáži – tvrdý a pevný.

Když si Barrow a Rodas sedali, ve dveřích se vynořila známá postava. Erskine „Skinny“ Slidell, který je dle vlastního přesvědčení policejní legenda.

Nemůžu říct, že mě Slidellova přítomnost nadchla. Jelikož Skinny dělá na vraždách a já v márnici, práce nás často svede dohromady. Za ty dlouhé roky naše vztahy kolísají víc než křivka na detektoru lži. Jeho způsoby mi jdou na nervy, ale řešit případy, to on umí.

Slidell vystrčil obě ruce v gestu znamenajícím „Co je?“ a pak ohnul zápěstí, aby se podíval na hodinky. Zlehka.

„Mám radost, že ses urval od toho počítačovýho porna.“ Barrow se usmál a nohou odstrčil židli od stolu.

„Zato tvoje ségra se před kamerou přímo vyžívá.“ Čalounění těžce vzdychlo, když na ně Slidell spustil své masivní pozadí.

Barrow býval v osmdesátých letech Slidellovým parťákem a na rozdíl od ostatních tvrdí, že se mu to líbilo. Patrně měli stejný smysl pro vtipné hlášky.

Barrow sotva stihl Slidella a Rodase navzájem představit, když se otevřely dveře. Vstoupil muž, jehož jsem neznala. Měl povolenou bradu, až příliš dlouhý nos, a i když se postavil rovně jako pravitko, nebyl o moc vyšší než já. Polyesterová košile, kravata a konfekční oblek naznačovaly střední manažerskou pozici. Jeho způsoby na dálku hlásaly, že je polda. Všichni čtyři jsme ho sledovali, jak se usazuje ke stolu.

„Agent Tinker z SBI.“ Při zmínce o Státním úřadu vyšetřování nebyla v Barrowově hlase ani špetka vřelosti.

Ano, o Beauovi Tinkerovi jsem už slyšela. Povíдалo se o něm, že je úzkoprsý a má hodně nabubřelé ego. A je na ženské.

„Sem ani nemusel vážit tu dlouhou cestu,“ ucedil Slidell, aniž by zvedl oči od prstů, které měl propletené na břiše.

Tinker se zahleděl na Slidella očima šedýma jako neleštěný cín. „Sídím kousek odsud v terénní kanceláři v Harrisburgu.“

Slidell stiskl čelist, ale mlčel.

Jako všude jinde na světě i v Severní Karolíně panuje mezi různými bezpečnostními složkami řevnivost. Šerifové, univerzita, letištní a pří-

stavní policie versus policejní oddělení. Státní policie versus městská. Federálové versus celý svět.

Kromě případů, u nichž je to nutné – drogy, žhářství, hazard a volební podvody –, se SBI do kriminálního vyšetřování zapojuje pouze na žádost místních oddělení. Chlad, který čísel z Barrowa i Slidella, svědčil o tom, že žádnou podobou žádost nevznesli.

Vylosoval si ho Rodas? Pokud ano, proč se v Raleigh tolik zajímají o případ z Vermontu?

Slidell sám sebe pokládá za eso mordparty. Moc velké na to, aby jen tak žvanil u stolu; sám to jednou řekl. V duchu jsem se ptala, co tady dělá.

Vzpomněla jsem si na spis v plastové krabici.

Podívala jsem se na Slidella. Hlavu měl zvednutou a upíral na Tinkera pohled, který si běžně schovává pro pedofily a plíseň.

Přesahuje jejich nepřátelství hranice rajonu? Měl Slidell s Tinkerem v minulosti co do činění? Anebo se Skinny prostě chová jako Skinny?

Barrowův hlas mě vytrhl z přemítání. „Poprosím detektiva Rodase, aby začal.“

Barrow se opřel a upravil si řetízek, na němž se mu houpal odznak. Tenhle chlap mi připomíná obrovskou kožnatou želvu. Tmavá a vrásčitá pleť, zakrnělá hlava, drobný nos a nad ním oči posazené daleko od sebe.

Rodas otevřel lepenkovou krabici, vyndal stoh spisů a každému z nás jeden prisunul. „Omlouvám se, jestli budu méně formální, než jste zvyklí.“ Měl hluboký chraplavý hlas, který si člověk obvykle spojuje s bílým čedarem a vermontskou milicí. „Nejprve to celé shrnu, pak zodpovím otázky nebo nejasnosti.“

Začala jsem listovat v deskách. Sluch mi napověděl, že Tinker i Slidell dělají totéž.

„Osmnáctého října dva tisíce sedm mezi půl třetí a třetí hodinou odpoledne zmizela cestou ze školy dvanáctiletá běloška Nellie Gowerová. Kolo, na kterém jela, se našlo po šesti hodinách na okresní dvouprohýbavce asi půldruhého kilometru od farmy Gowerových.“

Tón jeho hlasu mě přiměl zvednout hlavu. Rodasův ohryzek si oběhl

jedno kolečko a teprve pak policista pokračoval. „Nelliino tělo se objevilo za osm dní v žulovém lomu šest kilometrů za městem.“

Všimla jsem si, že Rodas používá dívčíno jméno, nikoli odosobněné „dítě“ nebo „oběť“, jak to policisté často dělají. Nepotřebovala jsem Freuda, abych pochopila, že Rodas je do případu emocionálně zaháčkován.

„Soudní lékař nenašel žádné stopy poranění ani sexuálního útoku. Dítě bylo oblečené. Úmrtí jsme vyhodnotili jako násilné, jeho příčinu neznámou. Místo činu nic neodhalilo. Ani tělo ne. Žádné otisky pneumatik, žádné stopy, krev, sliny, vůbec nic.“

Vyslechli jsme obvyklé osoby – devianty se záznamem v rejstříku, rodiče a příbuzné, přátele a jejich rodiny, sousedy, dívky na hlídání, vedoucí ze skauta, pracovníky školy, lidi z církve a komunitního centra. Každého, kdo měl jakékoli vazby k oběti.“

Rodas vytáhl z krabice fotografie formátu osm krát třináct svázané spirálou a poslal je po stole jako krupíér. Ztichl, když jsme si prohlíželi smutné obrázky, které nám rozdál.

Na několika prvních snímcích byl lom. Olověná obloha visela nad skálou a hlínou bez stromů. Nalevo se do kopce vinula štěrková cesta k nepravidelnému obzoru.

Stály na ní dočasné zátarasy. Za nimi parkovala auta, pickupy a dodávky médií. Řidiči a pasažéři postávali kolem ve dvojicích nebo trojicích. Někteří si povídali, jiní zírali přes dřevěné kozy anebo koukali do země. Několik z nich mělo na sobě trička s nápisem NAJDĚTE NELLII a obrázkem usmívající se dívky.

Tyhle lidi znám. Samaritáni, kteří věnují hodiny hledání a zvedání telefonů. Čumilové, co by dali všechno za jediný pohled na pytel s mrtvolou. Novináři pátrající po dalším trháku či lidské tragédii.

Před zátarasy stála policejní auta, vůz kriminálky, dodávka koronera a pár neoznačených vozů rozestavených v nepravidelných tvarech, jako by zamrzly uprostřed letu. Poznávala jsem obvyklé účastníky. Technici sbírající důkazy a asistenti koronera. Žena ve větrovce s velkým žlutým nápisem SOUDNÍ LÉKAŘ na zádech. Policisté v uniformách, jeden s hlavou skloněnou k vysílačce upevněné na rameni.

Uprostřed postavili stříšku. Pod modrým igelitem se od tyčky k tyčce táhla žlutá páska oddělující zhruba čtvercový prostor. Uvnitř se tyčila bolestně maličká hromádka. Rodas u ní seděl na bobku, mračil se a v ruce držel blok.

Další sada fotek se už soustředila na dívku. Nellie Gowerová ležela na zádech, nohy natažené, paže přitisknuté k tělu. Zip červeného vlněného kabátku měla zapnutý až k bradě. Tkaničky tenisek zavázané do symetrických motýlků. Spodní lem puntikované halenky úhledně zastrčený do jasně růžových džín.

Na dalších snímcích jsem spatřila tvář, která na mě před chvílí shlížela z triček. Teď se neusmívala.

Vlasy jí splývaly na ramena v dlouhých čokoládových vlnách. Všimla jsem si, že je má rozdělené pěšinkou uprostřed hlavy a pěkně upravené, jako by ji někdo učesal.

Osm dní ve volné přírodě udělalo své. Obličej byl nafouklý, pokožka pokrytá fialovými a zelenými skvrnami. Ústa i nosní dírky osídlili červi.

Poslední tři fotky zobrazovaly detail dívčiny pravé ruky. Na dlaních byly stopy po jakési průsvitné bílé hmotě.

„Co to je?“ zeptala jsem se.

„Obě ruce jsme zabalili. Soudní lékařka provedla stěr z kůže a zpod nehtů. Chlapi si mysleli, že by to mohly být zbytky tkáně.“

Přikývla jsem a stále zírala na fotku. V mozku se tvořily synapse. Vzpomněla jsem si na jinou dívku. Jinou sadu obrázků, co člověku lámou srdce.

Věděla jsem, proč mě zavolali. I proč je tady Skinny.

„Do prdele práce.“

Rodas nevěnoval Slidellově výbuchu pozornost. „Měli jsme pár stop, telefonických tipů, svědka, co tvrdil, že jeden z učitelů se o Nellii nezvykle moc zajímal, souseda, který ji údajně viděl v autě s vousatým mužem. Nebylo to k ničemu. Nakonec jsme případ odložili. Jsme malé oddělení, bylo potřeba se pohnout dál. Víte, jak to chodí.“

Rodas se podíval na Slidella a pak na Barrowa. A setkal se s očima, které to věděly až moc dobře. „Ale pořád mě to žralo. Takový děcko.

Kdykoli jsem měl trošku času, vytáhl jsem si spis a doufal, že nám třeba něco uniklo a já na to přijdu.“

Ohryzek mu znovu poskočil. „Nellie byla podle všeho dost plachá. Opatrná. Není pravděpodobné, že by šla s cizím člověkem. Všichni jsme byli přesvědčení, že pachatelem je někdo z místních. Někdo, koho znala. Asi jsme se na to upnuli až moc.

Vloni jsem si řekl: Tak sakra už dost. Jdi na to jinak. Zkusil jsem VICAP.“

Rodas měl na mysli program prevence násilných trestných činů FBI – národní databázi, která sbírá a soustřeďuje informace o vraždách, sexuálních útocích, pohřešovaných osobách a dalších aspektech násilných zločinů. Obsahuje asi 150 000 otevřených i uzavřených vyšetřování, které tam vkládá na 3800 státních i místních úřadů. Jsou zde i odložené případy až z padesátých let minulého století.

„Zadal jsem, co jsme měli – modus operandi, specifika, popis místa činu a fotografie, detaily oběti. Trvalo týdny, než mi přišla odpověď. Ale teď jsem si na beton jistý, že se tahle vražda podobá jednomu nevyřešenému případu tady u vás v Charlotte.“

„Nanceovic holka,“ pronesl Slidell přes stisknuté rty.

„Nikdo zatím zatčený nebyl.“ Tinkerova první slova od chvíle, kdy Slidellovi sdělil, že ho převezeli k nám do města.

Slidell otevřel ústa, aby odpověděl. Očividně si to rozmyslel a zase je zavřel.

Pohlédla jsem na plastovou bednu. 090417091201. Lizzie Nanceová. Skinnyho vlastní nezdar, co mu žere střeva.

Sedmnáctého dubna 2009 odešla Elizabeth Ellen „Lizzie“ Nanceová z hodiny baletu do matčina bytu, který byl jen tři bloky daleko. Domů nikdy nedorazila. Psaly o tom všechny noviny. Přihlášily se stovky dobrovolníků, kteří zvedali telefony na informační lince, vylepovali letáčky a prohledávali les a rybník u Lizziina bydliště. Nebylo to k ničemu.

Dva týdny po jejím zmizení se v přírodní rezervaci severozápadně od Charlotte objevilo rozložené tělo. Mrtvola ležela na zádech, nohy

u sebe, paže přitisknuté k bokům. Rozkládající se svaly stále halil černý trikot, legíny a růžové bavlněné prádlo. Chodidla se ukrývala v křiklavě modrých pantoflích Crocs. Zbytky pod nehtem u palce později identifikovali jako běžnou obličejovou tkáň.

Slidell vedl vyšetřování, já analyzovala kosti.

I když jsem se hodiny hrbila nad mikroskopem, nenašla jsem na kostře jediný vryp, řez ani zlomeninu. Soudní lékař okresu Mecklenburg Tim Larabee nedokázal s určitostí stanovit, zda došlo k sexuálnímu zneužití. Úmrtí bylo klasifikováno jako vražda, příčina neznámá.

Lizzie Nanceová zemřela v jedenácti letech.

„Honor našťestí tenhle nevyřešený případ vložil do databáze. Systém objevil podobnost.“ Rodas zvedl obě dlaně. „A tak jsem tady.“

Místnost na chvíli zaplnilo ticho. Jako první promluvil Tinker: „A to je všechno? Dvě holky přibližně stejného věku? Oblečené?“

Nikdo nereagoval.

„U ty Nanceovic žáby by se znásilnění už stejně ani nepoznalo, ne?“

Slidell se opřel rukama o stůl a naklonil se k Tinkerovi. Rychle jsem se do toho vložila.

„V pitevní zprávě jsou zaznamenané veškeré okolnosti. Dívka ale byla oblečená a doktor Larabee si byl jistý, že ke znásilnění nedošlo.“

Tinker pokrčil rameny a vůbec si neuvědomoval, že jeho přezíravé chování jde všem na nervy. Anebo mu to bylo jedno. „Připadá mi to hodně slabé.“

„Nepřijel jsem do Charlotte jen kvůli profilu z VICAP,“ pokračoval Rodas. „Než jsme Nellii našli, jeden a půl dne na ni přšelo. Oblečení měla prosáklé vodou a tekutinami, co vznikly při rozkladu. Ačkoli jsem nebyl moc optimistický, všechno jsem poslal na testy do naší soudní laboratoře ve Waterbury. K mému překvapení objevili DNA.“

„Byla její,“ hádal Slidell.

„Ano.“ Rodas si položil předloktí na stůl a opřel se. „Před osmnácti měsíci jsem znovu procházel celý spis. A narazil jsem na vcelku nadějnou stopu. Látka, kterou jsme setřeli Nellii z rukou, se do laborcky s oblečením nedostala. Zavolał jsem soudní lékařce a ona našla vzorky,

co při pitvě odebrala její předchůdkyně. Nedělal jsem si velké naděje, ale poslal jsem to do Waterbury.“

Rodas se podíval přímo na mě.

Já jeho pohled opětovala.

„Materiál obsahoval DNA, která nepatřila Nellii.“

„Zadal jste profil do systému?“ zeptal se zcela zbytečně Tinker.

Rodas kývl bradou k hlášení, které jsem držela v rukou. „Podívejte se na část označenou jako aktualizované výsledky testování DNA, doktorko Brennanová.“

Zajímalo mě, proč si vybral zrovna mě, a tak jsem ho poslechla.

Přečetla jsem si jméno.

A cítila, jak se mi v žaludku rozkmitávají křídýlka adrenalinu.

2

HLÁŠENÍ BYLO KRÁTKÉ A DVOJAZYČNÉ: FRANCOUZSKY I ANGLICKY.

Pořád mi to nedávalo smysl, a tak jsem si znovu přečetla poslední odstavec. V obou jazycích.

Nalezena shoda vzorku DNA č. 7426 s kanadským státním příslušníkem č. 64899 identifikovaným jako Anique Pomerleauová, běloška, narozená 10. 12. 1975. Osoba není momentálně ve vazbě.

Anique Pomerleauová.

Očima jsem zabloudila k Rodasovi. On ze mě ty své dosud nespustil. „Dovedete si představit, jak to se mnou zacloumalo. Celé roky nic a pak se dozvím, že sekvenovali DNA, která nepatří Nellii. Řekl jsem analytikovi, aby profil zadal do CODIS.“

Stejně jako VICAP je i CODIS – neboli kombinovaný rejstřík DNA – databáze FBI, kde se ve dvou sekcích ukládají genetické profily pro kriminalistické účely.

Rejstřík odsouzených trestanců obsahuje profily osob, které byly usvědčeny z trestného činu, počínaje těmi méně závažnými až po sexuální napadení a vraždu. Forenzní rejstřík obsahuje profily získané z důkazního materiálu na místě činu, jako je sperma, sliny nebo krev. Když detektiv nebo pracovník laboratoře vloží neznámý profil, software CODIS elektronicky prohledá oba rejstříky a zjistí případnou shodu.

Shoda ve forenzním rejstříku propojí trestné činy a identifikuje pravděpodobného mnohonásobného pachatele. Na základě forenzní shody může policie v několika jurisdikcích koordinovat vyšetřování a navzájem

si poskytovat vodítka. V případě shody mezi oběma rejstříky mají k dispozici „pachatele“. Podezřelého. Jméno.

Anique Pomerleauová.

„Není Američanka.“ Ubohé, ale stejně jsem to řekla. Spíš proto, že mě zajímalo, jak Rodas získal informace o shodě DNA v případě kanadské občanky. Naši sousedé nad devětačtyřicátou rovnoběžkou sice používají software CODIS, ale mají svou vlastní národní databázi DNA.

„Ve Státech se nic nenašlo, a tak jsem se rozhodl odeslat profil na sever. Není to nic neobvyklého. Z Hardwicku je to na hranice sotva hodina autem.“ Rodas ukázal na hlášení, které jsem držela v ruce. „Tohle je z Kanadské národní databanky DNA.“

To jsem věděla. Při své práci v *Laboratoire de sciences judiciaires et de médecine légale* v Montrealu jsem podobných viděla tucty. Pseudoefedrin a oxymetazolin, které jsem si vzala na virózu, zkratovaly mou schopnost jasně se vyjadřovat. „Jak jste si ji spojil se mnou?“ upřesnila jsem.

„Shodu našli v Kanadě, tak mi přišlo logické začít právě tam. Mám kamaráda u Královské kanadské jízdní. Prověřil jméno a našel Anique Pomerleauovou, která odpovídala identifikátorům. V roce dva tisíce čtyři na ni *Sûreté du Québec* vydala zatykač.“

„Moment. Vy tvrdíte, že na mrtvé holce z Vermontu nechala DNA ženská, po které Kanadani už pět let pátrají?“ Tinker, král soucitu.

„Detektiv, který tehdy vedl vyšetřování, tam pořád pracuje, ale momentálně se jaksí nezdržuje ve službě.“ Rodas se ironicky pousmál. „Mám pocit, že to je případ sám pro sebe.“

V záplestí jsem ucítila mírné pulzování. Upírala jsem zrak na tenkou modrou žílu, která se mi vlnila pod kůží.

„O tom případu ani pachatelé si ostatní moc nepamatovali. Ale koroner mi dal kontakt na patologa, který tam pracuje snad od nepaměti. Pierre LaManche.“

LaManche mi řekl, že Pomerleauová byla podezřelá v případě úmrtí několika mladých dívek. Prý měla komplice, který se jmenoval Neal Wesley Catts. V roce dva tisíce čtyři se Catts buď zastřelil, anebo ho Pomerleauová zabila. Pak zmizela.

Informoval jsem LaManche o DNA, kterou jsme našli na ruce Nellie Gowerové, a o shodě ve VICAP, díky níž se objevila podobnost s nevyřešeným případem v Charlotte. Poradil mi, abych se spojil s doktorkou Brennanovou.“

Anique Pomerleauová.

Zrůda.

Jediná, která nám kdy unikla.

Nedávala jsem na sobě nic znát. Oči jsem upírala na cévu vinoucí se v mé paži.

„Vy si myslíte, že Pomerleauová oddělala Gowerovou i Nanceovou?“ Tinker opět pronesl nahlas to, co bylo zcela jasné.

„Myslím, že je to možné.“

„Kde celou tu dobu byla?“

„Vyhlásili jsme pátrání. V SQ učinili totéž, i když se moc vstřícně netvářili. Vlastně jim to nemůžu mít za zlé. Uběhlo deset let. Pomerleauová může být klidně mrtvá nebo si změnila jméno. Navíc mají jen jedinou fotku z roku devatenáct set osmdesát devět.“

Pamatovala jsem si na ni. Jinou jsme tenkrát neměli. Pomerleauové je na ní asi patnáct.

„Takže Pomerleauová se vypaří na tři roky z Montrealu a pak se objeví ve Vermontu, kde unese děcko.“ Podle tónu hlasu jsem usoudila, že Slidell jen přemýšlí nahlas.

„Když jsem se naposled koukal do atlasu, Severní Karolína ještě byla docela daleko od tundry,“ prohlásil Tinker. „Jak se tady Pomerleauová ocitla?“ Nikdo neodpovídal, a tak přitlačil. „DNA spojuje Pomerleauovou s Gowerovic děckem. Ale co spojuje Gowerovou s Nanceovou? Už jsem to říkal a řeknu to znova. Je to smutný, ale každý den je zamordovaný nějaký dítě. Proč jste si tak jistý, že se jedná o stejného pachatele?“

Tlak v dutinách najednou hrozil výbuchem. Nenápadně jsem si přitiskla dlaň na tvář. Pokožka byla horká. Virus mi pocuchal i nervy? Anebo jsem v šoku z toho, co slyším?

Natáhla jsem se po kapesníku, abych se vysmrkala, a Rodas odpočítával na prstech; začal u pravého palce. „Oběti jsou ženského pohlaví.

Oběma bylo mezi jedenácti až čtrnácti lety. Obě zmizely ve dne a na veřejném prostranství – jedna na dálnici, druhá na ulici ve městě. Obě těla ležela na povrchu a nebyla nijak chráněná – jedno v lomu, druhé na poli. Obě ležela na zádech, paže i nohy natažené, vlasy upravené.“

„Někdo je do té pozice srovnal.“ Barrow.

„Každopádně.“

Rodas pokračoval na levé ruce. „Oběti byly oblečené. Obě měly na prstech zbytky tkáně. Ani jedna neměla známky zranění. Ani jedna nevykazovala stopy po sexuálním napadení.“ Vyndal z lepenkové krabice zakládací obal a položil ho na stůl. Uvnitř byla barevná fotografie formátu třináct krát osmnáct s bílým okrajem.

Barrow vytáhl podobný snímek z plastové bedny a umístil ho vedle Rodasova. Jako jeden jsme se naklonili, abychom si je prohlédli.

Byly to bezpochyby školní portréty. Všichni jsme takhle v mládí seděli fotografovi. A děti si je dodnes nosí každý rok domů. Pozadí se lišila. Kmen stromu a nařasený červený samet. Ale obě dívky hleděly přímo do objektivu a stejně rozpačité se usmívaly.

„Musím připustit,“ přiznával Tinker, „že jsou stejný typ.“

„Typ?“ Slidell vyfoukl vzduch přes stisknuté rty. „Vypadaj jak dva klony.“

„Oběti měly zhruba stejnou výšku i váhu,“ navázal Rodas. „Žádná ofina, brýle ani rovnátka, která jsou podle mě v téhle věkové skupině dost obvyklá.“

Byla to pravda. Obě dívky měly světlou pleť, jemné rysy a dlouhé tmavé vlasy rozdělené uprostřed na pěšinku a sčesané dozadu. Gowerová je měla zastrčené za uši.

Podívala jsem se na Lizzii Nanceovou. Na tvář, kterou jsem si prohlížela snad tisíckrát. Všimla jsem si poprašku karamelových pih. Červených plastových mašliček na konci obou copů. Náznaku rozpustilosti ve velkých zelených očích.

A pocítila jsem stejný smutek. I zoufalství. Jenomže tentokrát se do směsice emocí přidala ještě další.

V hlavě se mi spontánně vynořily obrázky. Vychrtlé tělo stočené do embryonální polohy na provizorní lavici. Žlutooranžové plameny tan-

čící po stěně. Krví postříkaný křišťál vrhající stíny po tlumeně osvětlené místnosti.

Zabloudila jsem pohledem za Slidellova záda.

Ačkoli jsem ze svého místa neviděla ven, věděla jsem, že z okna je výhled na parkoviště. Budovy v centru. Mezistátní silnice, která se klíká mezi sloupky vysokého napětí přes celý Severozápad. Vzdálená kanadská hranice. Slepá ulice u opuštěného železničního depa. Rue de Sébastopol.

Zvuk ticha mě vrátil do přítomnosti.

„Potřebujete přestávku?“ Barrow si mě prohlížel se zvláštním výrazem. Všichni se tak koukali.

Přikývla jsem, vstala a opustila kancelář.

Pospíchala jsem chodbou a před očima se mi zjevovaly další obrázky. Psi obojek kolem tenoučkého krku. Tmavé uprchlické oči, kulaté a vyděšené v obličejí bílém jako stěna.

Zamkla jsem za sebou dveře na toaletě, došla jsem k umývadlu a strčila ruce pod kohoutek. Pozorovala jsem vodu, jak přes ně stéká. A zároveň ji neviděla. Celou minutu.

Pak jsem udělala z dlaní mističky a napila se.

Nakonec jsem se narovнала a pohlédla do zrcadla. Zírala na mě žena, jejíž klouby na rukou byly stejně bílé jako porcelánový okraj umývadla, který v nich svírala.

Prohlížela jsem si její tvář. Ani mladá, ani stará. Popelavě plavé vlasy s šedými pramínky. Smaragdově zelené oči. A v nich? Smutek? Vztek? Rýma a horečka?

„Dej se dohromady.“ Rty v zrcadle se pohnuly. „Dělej svou práci. Dostaň tu mrchu.“

Zavřela jsem vodu. Utrhla jsem papírový ručník z držáku a osušila si obličej. Vysmrkala jsem se.

Vrátila jsem se do služebny oddělení odložených případů.

„... zrovna jsem říkal, jak je neobvyklé, že tam nebyl žádný sexuální motiv,“ rozčiloval se Tinker.

Posadila jsem se.

„Kdo ví, co je pro tyhle úchylný sráče sexuální.“ Slidell se opřel na židli a po stole táhl dlaň sevřenou v pěst.

„Jestli je pachatel žena, máme patrně co do činění s úplně jinýma hrátkama,“ řekl Tinker.

„Jo, ale jsou to naše hrátky,“ odsekl Slidell. Po chvíli dodal: „Gowerová byla dva sedum.“

„Cože?“

Slidell vrhl po Tinkerovi zničující pohled. „Gowerová umřela dva tisíce sedum. Takže mezi Montrealem a Vermontem uběhly tři roky. A další rok, než tady u nás unesli Nanceovou.“

„Co tím chcete říct?“

„Časová osa, ty zasranej tupče.“ Slidell vyskočil na nohy dřív, než se Tinker vzmožil na peprnou odpověď. „Tady jsem skončil.“

„Pro dnešek toho necháme.“ Barrow se pokoušel uhasit rozhořivající se otevřený souboj. „Sejdeme se znovu, až detektiv Slidell s paní doktorkou projdou spis Nanceové.“

Barrow a Slidell se na sebe podívali. A pak byl Skinny pryč.

„Zavolejte šašky.“ Tinker kývl hlavou, opřel se rukama a vstal ze židle.

Rodas pozoroval Tinkera, jak mizí ve dveřích, pak tázavě pohlédl na Barrowa a zvedl obočí. Ten mu ukázal, aby zůstal sedět. Rodas se opřel. Já taky.

Slidell se objevil za pár minut s papírovými deskami v ruce. Byla k nim připevněná fotografie.

Slidell se svezl na nejbližší židli, palcem odstranil svorku na papír a položil fotku ke dvěma školním portrétům.

Znovu jsem pocítila, jak mi v žilách třepetá adrenalin.

Dívka měla hnědé oči a světle olivovou pleť. Dlouhé kaštanové vlasy rozčísnuté uprostřed na pěšinku a stažené hřebínky. Věk jsem odhadovala na dvanáct nebo třináct let.

„Michelle Lealová. Říká si Shelly,“ spustil Slidell. „Třináct. Žije s rodiči a dvěma sourozenci v Plaza-Mildwood. Minulej pátek odpoledne ji matka poslala do obchodu na rohu Central Avenue a Morningside Drive. Kolem čtvrt na pět tam koupila mlíko a lentilky. Domů se nevrátila.“

Většinu víkendu jsem strávila s vypnutým mozkiem a léky proti kašli, takže jsem usínala, hned jak sem si zapnula televizi. Velmi matně jsem si vybavila zpravodajství o pohřešované dívce, záběry na pátrací tým, uplakané prosby matky.

Nyní jsem spatřila dívčinu tvář.

„Ještě se nenašla?“ polkla jsem.

„Ne,“ odpověděl Slidell.

„Podle vás to s tím souvisí.“

„Podívejte se na ni. A modus operandi odpovídá.“

Zvedla jsem oči. Sřetla jsem se s Barrowovým pohledem. „A vy si myslíte, že se mě to týká,“ řekla jsem klidně.

Barrow se pokusil o laskavý úsměv. Nepovedlo se mu to.

„Myslíte si, že si Pomerleauová zjistila, kde bydlím, přijela sem a zabila Lizzii Nanceovou. A teď unesla Shelly Lealovou.“

„Musíme brát v úvahu i tuhle možnost,“ odpověděl tiše Barrow.

„Proto jste mě sem dnes ráno pozval.“

„Je to jeden z důvodů.“ Barrow se odmlčel. „U odložených případů máme spoustu času. Žádný tlak veřejnosti, médií ani těch nahoře. Jenomže v případě Shelly Lealové tohle neplatí.“

Přisvědčila jsem.

„Třeba je ta holka už mrtvá,“ řekl Slidell. „Anebo není. Gowerovou našli za osm dní. Jestli je Lealová naživu, dost možná čučíme do hodně úzkýho okýnka.“

Barrow se znovu vložil do hovoru. „Vy víte, jak Pomerleauová přemýšlí, jak pracuje.“

„Jsem antropoložka, ne psychologka.“

Barrow zvedl obě dlaně. „Chápu. Ale byla jste tam. To je jeden důvod, proč potřebujeme vaši pomoc.“

„A ten druhý?“

„Vyšetřování Pomerleauové tenkrát vedl detektiv Andrew Ryan. Povídá se, že se s ním dobře znáte.“

Do obličeje se mi nahrnulo horko. Tohle jsem nečekala.

„Chceme, abyste ho našla.“

3

„NEMÁM PŘEHLED O TOM, KDE SE DETEKTIV RYAN ZROVNA nachází.“

Srdce mi stále posílalo krev do tváří. Tohle nenávidím. Nesnáším, když jsem tak snadno čitelná.

Barrow mívá ve zvyku si odkašlávat. Udělal to i teď. „S Ryanem jste hodně dlouho spolupracovala, že?“

Přikývla jsem.

„Víte, proč zmizel?“

„Zemřela mu dcera.“

„Náhle?“

„Ano.“ Předávkovala se v heroinovém doupěti.

„Věk?“

„Dvacet.“

„To by asi vykojilo každého.“

Podívala jsem se na hodinky. Reflex. Věděla jsem, kolik je.

„Už je to skoro dva měsíce a nikdo nemá ponětí, kam Ryan odjel.“

Neříkala jsem nic.

„Mluvil někdy o oblíbených místech, kde by se mohl zašít? Kam by rád jel? Kam by se mu chtělo na dovolenou?“

„Ryan není dovolenkový typ.“

„Ten chlapík má skvělou pověst,“ zakřenil se Rodas. „Podle toho, jak ho tam na severu *vychvalují*, vyřešil každou vraždu od dob Černé Dahlie.“

„Elizabeth Shortovou zabili v Los Angeles.“

Rodasovy tváře zrudly rozpaky. Anebo něčím jiným.

„Ryan dělal na Pomerleauové,“ prohlásil Barrow. „Opravdu by se nám hodil.“

„Hodně štěstí.“ Popudlivě, jenomže já obvykle na tlak moc dobře nereaguji.

„LaManche měl dojem, že jste si byli s Ryanem blízcí.“

Podařilo se mi ovládnout nutkání sebrat se a odejít.

„Promiňte, vyznělo to hloupě.“

Ne, detektive Rodasi, vyznělo to naprosto správně. S Ryanem máme společného víc než vraždy. Vzpomínky, náklonnost. Kdysi jsme sdíleli i postel.

„Chtěl jsem říct, že podle LaManche jste jediná, kdo by mohl Ryana najít.“

„A přivést ho zpátky?“

„Jo.“

„To se stává jenom v knížkách.“

Originální spisy nesmějí opustit služebnu oddělení odložených případů. Jakmile jsem Slidellovi, Barrowovi a Rodasovi řekla všechno, na co jsem si o Anique Pomerleauové vzpomněla, vydala jsem se s obsahem plastové bedny ke kopírce.

Slidell odešel, aby si zatelefonoval. Už se nevrátil.

Těsně před jednou mi zazvonil mobil. Tim Larabee chtěl, abych prohlédla ostatky nalezené na vrakovišti v kufru subaru.

Hlavu jsem měla jako střep, krk jako rozpálený šterk. A skoro jsem omdlávala z výparů toneru.

Kašlu na to.

Odnesla jsem zkopírovaný spis Nanceové na Slidellův stůl. Pak jsem si vzala krabici, nacpala do ní vlastní kopie a praskla do bot.

Nezamířila jsem do sídla soudního lékaře na západ od centra, ale zavolala jsem Larabeemu, abych si vyprosila volno. Svedla jsem to na mor. Pak jsem svou mazdu nasměrovala k enklávě předražených domů pod stromy tak vysokými, že jejich letní listoví mění ulice v tunely. Myers Park. Moje čtvrť.

Za pár minut jsem odbočila z Queens Road na kruhový objezd, který

mě vyplivl u pompézního cihlového georgiánského sídla vévodícího celému Sharon Hall. Můj komplex.

Pokračovala jsem kolem kůlny na kočáry až k maličké patrové budově zastrčené v rohu pozemku. „Přístavek“, datum narození a původní účel neznámý. Můj domov.

Vešla jsem dovnitř a zavolala: „Ahoj, Birde.“

Kocour nikde.

Praštila jsem s krabicí na linku a rozhlédla se po kuchyni. Okenice byly pootevřené a vrhaly dlouhé zlaté pruhy na dubovou podlahu.

Lednice vrčela. Jinak tu bylo ticho jako v kryptě.

Strčila jsem do lítaček, přešla jídelnu a vystoupala do patra.

Birdie ležel stočený na mé posteli. Jakmile zaregistroval pohyb, zvedl hlavu z tlapek. Tvářil se vyplašeně. Možná našťvaně. U koček se to těžko pozná.

Hodila jsem kabelku na židli a pak i oblečení. Natáhla jsem si tepláky, spolkla dvě tablety na ucpaný nos a vklouzla pod deku.

Se zavřenýma očima jsem naslouchala povědomým zvukům a snažila se nemyslet na Anique Pomerleauovou. Na Andrewa Ryana. Pravidelné *kap kap kap* kohoutku v koupelně. Tiché *skříp skříp* magnoliové větve škrabající o sklo. Rytmické *prrrrrrr* vzduchu proudícího přes Birdieho hlasivky.

Journey spustili písničku Don't Stop Believing.

Prudce jsem otevřela víčka.

V pokoji bylo šero. Úzký šedý obdélník lemoval stín.

„Drž se...“, zpívali Journey.

Překulila jsem se na bok. Zářící oranžové číslice na budíku oznamovaly 16.45.

Zasténala jsem.

Hudba najednou ztichla. Dohrabala jsem se ke kabelce, vylovila iPhone a podívala se, kdo volal.

Znovu jsem zasténala.

Klesla jsem na okraj postele a stiskla tlačítko vytáčení. Slidell to vzal hned. Podle zvuků v pozadí jsem hádala, že je v autě. „Jo.“

„Volal jste mi.“
 „Mi neříkejte, že je to nějaká nová epidemie.“
 Můj léky otupělý mozek si s tím nevěděl rady.
 „Nejdřív veme kramle Ryan, pak i vy.“
 Vážně? „Pokud jde o ty fotokopie, nemáte zač,“ řekla jsem.
 Slidell vydal zvuk, který jsem si vyložila jako „díky“.
 „Sám jste zmizel pěkně po anglicku.“ Vytáhla jsem z krabičky kapes-
 ník a přidržela si ho u nosu.
 „Musel jsem prověřit stopu u tý Lealové.“
 „Jakou stopu?“
 „V pátek odpoledne šel po Morningside chlápek a všiml si, jak děcko
 nasedá do auta. Prej vypadala rozrušeně.“
 „A to znamená?“
 „To znamená, že ten vůl má IQ čočkový polívky. Jenomže časově to
 sedí a jeho portrét té holky taky nevypadá špatně.“
 „Pamatuje si espézetku?“
 „Dvě čísla. Co to sakra máte s hlasem?“
 „To by mohlo pomoci.“
 „Anebo měl ten blbec halucinace.“
 „Co je mezi vámi a Tinkerem?“
 „Ten chlap vylez z lítacího talíře u Roswellu.“
 Slidellův negativní přístup mě nepřekvapil. Jeho povědomí o údajném
 výskytu UFO ano.
 „Je to kvůli tomu, že Tinker je od státní?“
 „Je to celý na hovno.“
 „Jak tomu mám rozumět?“
 „SBI dostává poslední dobou od novinářů na frak. A teď nějaký kre-
 tén v Raleigh vymyslel, že vyřešení případu sériového vraha dětí je
 přesně to, čím se potřebujou blejsknout.“

Od roku 2010 celou SBI otrásá skandál, který se týká sérologie
 a krevního rozboru ve forenzní laboratoři. Vrchní státní návladní
 Severní Karolíny nařídil vyšetřování a výsledky byly úděsné. Chybné
 laboratorní zprávy. Zamlčování sporných důkazů. Vedoucí, který lhal

o své kvalifikaci a patrně i křivě přísahal. Předpojatost žaloby až na půdu.

Advokáti po celém státě se roztančili radostí.

Podávala se odvolání. Rušily se rozsudky. Následná lavina soudních sporů bude stát Severní Karolínu miliony.

Média si na nich smlsla.

Nakonec padaly hlavy včetně vedoucího laboratoře. Legislativa schválila řadu reforem. Předělaly se postupy a metody. Změnil se proces akreditací. SBI se stále pokouší získat ztracenou důvěryhodnost.

Má Slidell pravdu? Cpe se úřad do našeho vyšetřování, protože se pokouší rehabilitovat svou image?

„Vy si myslíte, že Tinkera poslali na dnešní schůzku kvůli politice?“

„Ne. Myslím, že mu moc chutnají okurčičky, co se servírují v přízemí.“

„Případ Nanceové je odložený už několik let. Není pro SBI riskantní zapojit se do takhle staré nevyřízené kauzy?“

„Jakmile předhoděj veřejnosti vyšetřenej případ, budou z nich hrdinové. A když se to nepovede, za blbce budeme my.“

Musela jsem připustit, že to dává smysl. „Zapojení SBI třeba nebude tak špatné. Možná nám Tinker pomůže. Vnese nový pohled, víte?“

„Ten vypatlanec už mi skáče po zádech.“

„Co tím myslíte?“

„Myslím tím, že mě má jako jedničku pro rychlý vytáčení.“

„A co když vám bude užitečný?“

„Snaží se nacpat do mýho případu.“

Vycítila jsem, že další debata o Tinkerovi nic nepřinese, a tak jsem změnila téma. „Co si myslíte o Rodasovi?“

„Moh by si sundat kšiltovku. Není sezona medvědů.“

„A víte, že je? V některých okresech.“

„Připadá mi v pohodě.“

„Křestním se jmenuje Umpie.“

„Jako fakt?“

„Jako fakt.“

„Možná změním názor. Hele, já mám teď plný ruce práce s Lealovou.

Co kdybyste se znova mrkla na Nanceovou? Třeba na vás ze spisu něco vyskočí.“

„Jistě.“ Zavřela jsem na chvílku oči. Roztáhla kapesník. „Myslíte, že ji najdete živou?“

„Musím zpátky na ulici.“

Třikrát to píplo a bylo ticho.

Birdie stál v kuchyni a zíral na misku. Naplnila jsem mu ji.

Neměla jsem vůbec chuť, ale přinutila jsem se něco sníst. Toast s tuňákem. Lahůdka.

Když jsem dojedla, odnesla jsem si spis Nanceové do jídelny a rozložila desky na stůl. Začala jsem se základními informacemi, které jsem v kanceláři jen zběžně proletěla.

Vedení jsem měla pořád ucpané z léků na nachlazení. Ráno jsem musela znovu vyprávět všechny ty hrůzy, a to mým nervům taky neprospělo. Místo Lizzie Nanceové jsem všude viděla starý dům na Rue de Sébastopol. Vlhký sklep, kde Pomerleauová s Cattsem věznili své oběti.

Případ začal docela nenápadně. Často to tak bývá. Rychlé občerstvení s pizzou. Prosakující trubky. Dávno zapomenuté schodiště.

Kdo ví, proč se instalatér vypravil do sklepa. Jak objevil lidský femur čouhající ze země.

Majitel zavolal policajty. Policajti zavolali mě.

Odkryla jsem tři neúplné kostry, jednu v krabici, dvě pohřbené nahé v mělkých hrobech. Odvezla jsem si je do laboratoře k analýze. Mladé dívky.

Zločin? Zpočátku si to nikdo z nás nemyslel. Kostí byly patrně hodně staré stejně jako kryсами prolezlá budova, pod kterou se válely.

Radioaktivní izotopy dokázaly, že se mýlíme.

Případu se ujal Ryan ještě s dalším příslušníkem městské policie Lucem Claudelem.

Nakonec jsme vypátrali jména mrtvých. I jména jejich vrahů.

Ale zůstávala řada nezodpovězených otázek.

Z kostí se nedala určit příčina úmrtí. Zemřely dívky hladu? V důsledku zneužívání? Ztratily vůli přežít další den v pekle?

O jedné uvězněné jsme se dočetli v deníkovém zápisu. Její ostatky jsme nikdy nenašli. Kimberly Harrisová. Hamiltonová. Hawkingová. Kde je ta mladá žena, na jejíž příjmení si nemohu vzpomenout? Leží v nějakém neoznačeném hrobě? A co ostatní?

Jedna oběť přežila a já na ni od té doby občas myslím. Sama sebe se ptám: Je možné se uzdravit po letech mučení a izolace? Poté co vám zběsilost ukradla dětství?

Do myšlenek se mi vkradl i Andrew Ryan. Další obrázky.

Ryanovy rysy vykukující z temnoty osvětlené měkkým žlutým svitem lampy u mého vchodu.

Ryanovy slzy, když mi vyprávěl o Lilyině smrti. Jeho rozpaky nad tím, že je uronil.

Ryanova záda mizející do noci.

Ryan neinformoval své nadřízené, nevzal si volno. Nikomu neřekl, kam má namířeno, ani kdy se vrátí. *Jestli* se vrátí.

Nikomu, ani mně ne.

Bolest jsem otupila tím, že jsem Ryanovi zatarasila cestu do svých myšlenek.

Ale teď jsem se pokoušela soustředit a všechno na mě padlo.

Zavražděné dívky v Montrealu. Zavražděné děti ve Vermontu a asi i v Charlotte. Nemyslitelná, příšerná možnost, že Anique Pomerleauová je zpátky a znovu dělá to, co dřív.

Tlak, abych našla muže, kterého jsem si násilím vyhnala z hlavy. Abych ho přesvědčila, že se má vrátit do světa, jejž opustil.

A k tomu nekonečně se převalující vlny horečky.

V devět jsem to vzdala.

Po horké sprše plné páry jsem spolkla další dvě tablety a padla zpátky do postele.

Moc dlouho jsem se tam neohřála, zazvonila pevná linka.

Hlas v telefonu zaútočil přímo na můj podrážděný, léky nadopovaný mozek.

4

MILUJU KAROLÍNSKÉ HORY. RÁDA JEZDÍM PO ÚZKÝCH DVOUPROUDÝCH silnicích, které se klikatí jako zkroucené černé stuhy mezi hrbolatými obry.

Toho rána však přišla veškerá nádhera vniveč. Neměla jsem čas. Ani náladu na výlet po Blue Ridge.

Hodiny na palubní desce ukazovaly 7.44. Vstávala jsem před dvěma hodinami a posledních devadesát minut strávila za volantem. Kupodivu jsem se cítila dobře. Anebo aspoň lépe. Díky bohu za chemii.

Těsně před Marion jsem sjela z dálnice 236 na východ. Slunce plavalo nad obzorem jako žlutooranžový míč, který na mě mrkal, jak jsem stríhala zatáčku za zatáčkou. V dlouhých skloněných paprscích jiskřil mlžný opar, který se stále držel mezi pahorky.

Minula jsem louku s čokoládovou klisnou a hříbětem. Obě zvířata zvedla zvědavě hlavy, nastražila uši a pak se začala znovu pást.

Za pár minut se z listoví napravo vynořila značka. Kované písmo oznamovalo vjezd do Heatherhill Farm. Diskrétně. Pokud nevíte, že tu jsme, jeďte klidně dál.

Zahnula jsem na neoznačený pás asfaltu mezi obrovskými azalkami a rododendrony. Když jsem stočila okno, do auta mi zavanula vůně časného rána. Borovice, mokré listí, vlhká půda.

Zanedlouho jsem už měla na dohled domy; malé i velké a jako vystřižené z filmu *Vánoce v Connecticutu*. Břečtanem porostlé komíny, dlouhé verandy, bílé obložení, černé okenice.

Věděla jsem, že na 655 čtverečních metrech Heatherhill se nachází mnoho staveb. Centrum chronické bolesti. Tělocvična.

Knihovna. Počítačová pracovna. Vymoženosti pro finančně zajištěné pacienty.

Věděla jsem to až moc dobře.

Za třípatrovou budovou hlavní nemocnice jsem sjela na odbočku, minula nízký dům s administrativními a přijímacími kanceláři a znovu zahrnula doleva. Cesta končila po padesáti metrech na šterkovém obdélníku obehnaném bílým laťkovým plotem.

Zaparkovala jsem, sebrala bundu i kabelku a vystoupila.

Vydlážděná cesta vedla brankou v plotě k malému bungalovu. Nad dveřmi visel nápis *River House*. Zhluboka jsem se nadechla a vykročila k němu.

River House uvnitř vypadal jako kterákoli jiná horská chata. Majitelem mohl být kdokoli se spoustou peněz a slabostí pro starožitné reprodukcce.

Podlahy z širokých prken zakrývaly perské koberce ušak a saruk, které stojí víc než celý můj dům. Odstín čalounění by dekoratér patrně označil jako houbový a mechový. Dřevěný nábytek měl na sobě skvrny, aby vypadal staře.

Protáhla jsem se obývánkem kolem plynem živených plamenů tančících v nacpaném kamenném krbu a dvojími skleněnými dveřmi vzadu jsem vyšla z domu. Na terase stál teakový stůl a židle, několik květináčů s maceškami a měsíčky a čtyři lehátka se zářivě melounovými polštáři.

Nejvzdálenější lehátko kdosi odtáhl od ostatních a pootočil. Seděla v něm žena s krátce zastřiženými bílými vlasy. Na zábradlí před sebou si postavila keramický hrnek. Na sobě měla khaki kalhoty a irský svetr, který jí visel až do půli stehů. Na nohou dvoubarevné balerínky; kůže na špičce dokonale ladila s barvou kalhot.

Chvilku jsem ji pozorovala. Seděla nehnutě, ruce spojené, oči upřené na les plný ranních stínů.

Došla jsem k ní a mé kroky v tom tichu zněly hlasitě.

Žena se neotočila.

„Promiň, že jsem nepřišla včera večer.“ Vesele jako Mikymauzova kapela.

Žádná odpověď.

Přitáhla jsem si lehátko a postavila ho rovnoběžně s jejím. Posadila jsem se čelem k ženě. „Líbí se mi tvůj nový účes.“

Nic.

„Cesta byla dobrá. Stihla jsem to pod dvě hodiny.“

Vůbec žádný náznak, že by zaznamenala mou přítomnost.

„Včera jsi v telefonu zněla rozčileně. Už je to lepší?“

Na zábradlí dosedl pták. Brhlík, možná brkoslav.

„Ty se na mě zlobíš?“

Ptáček cuknul hlavičkou a upřel na mě jedno lesklé černé oko. Žena překřížila kotníky. Pták se vylekal a uletěl.

„Chtěla jsem přijet na Díkuvzdání.“ Stále jsem hovořila k jejímu profilu. „Příští čtvrtek.“

„Já vím, kdy to je. Nejsem idiot.“

„Jistěže nejsi.“

Na okraj hrnku dosedla moucha. Pozorovala jsem ji, jak zkouší chodit po kruhu, tykadly a předníma nohama ohmatává povrch. Opatrně. Neví, co může čekat. Dokonale jsem se do ní vcítila.

„Věděla jsi, že Carrauntoohill je nejvyšší hora Irska?“ Žena rozpojila ruce a položila je na područky. Pokožku jí pokrývaly jaterní skvrny, nehty měla opilované do bezvadných oválků a nalakované lila růžovou barvou.

„Ne.“

„Je v hrabství Kerry. Tyčí se tisíc padesát metrů nad mořem. Mně to jako velká hora nepřipadá.“

Natáhla jsem se a položila dlaň na její ruku. Kosti pod kůží mi připadaly křehké. „Jak se máš?“ zeptala jsem se.

Jedno rameno pod copánkovým vzorem se lehce nadzdvihlo.

„Chtěla jsi mi něco říct.“

Zvedla volnou ruku a chvíli ji držela ve vzduchu, jako by ani nevěděla proč. Pak ji spustila.

„Není ti dobře?“

Znovu pohybovala ramenem.

„Mami?“

Hluboký povzdech.

Říká se, že dcera se stává obměnou své matky. Jen jinou verzí starého scénáře. Novou interpretací existující postavy.

Pozorně jsem si prohlížela tvář pečlivě udržovanou krémy, liftingy a injekcemi. Klobouky se širokou krempou v létě a dlouhými kašmírovými šálami v zimě. Pokožka byla volnější, vrásky hlubší, víčka pokleslejší. Jinak to byl zrcadlový odraz toho, co jsem viděla na toaletě oddělení odložených případů. Zelené oči, pevná čelist.

Napětí. Ostražitost.

Vím, že vypadám jako ona. Ale vždycky jsem věřila, že tady veškerá podobnost končí. Že jsem výjimka potvrzující pravidlo.

Nejsem svoje matka. Nikdy nebudu.

Lékaři, psychiatři, psychologové. Tolik diagnóz. Bipolární. Schizoafektivní. Schizobipolární. Zkratové reakce. Vyberte si.

Lithium. Carbamazepine. Lamotrigine. Diazepam. Lorazepam.

Žádný lék nikdy nezabral nadlouho. Žádná léčba nepomohla. Matka bývala dlouhé týdny vřelou energickou osobou, kterou jsem milovala, ženou, co vnášela slunce do každé místnosti, kam vkročila. Šťastná, veselá, zábavná, chytrá. A pak ji opět ovládli démoni.

Podtrženo: matka to nemá v hlavě úplně v pořádku.

Když jsem byla malá a na ni se snesla temnota, zabalila si brašnu od Louise Vuittona, políbila mou sestru Harry a mě a zmizela ve starém buicku s tátou za volantem. Později s babičkou.

Jenomže státní nemocnice nebyly nic pro Daisy Brennanovou, rozenou Katherine Daessee Leeovou. Za ta léta matka navštívila tucty soukromých klinik, jejichž jména pokaždé slibovala, že ji vyléčí v lůně přírody. Stříbrná bříza. Šepotající duby. Slunečné údolí.

Ani do jedné se podruhé nevrátila. Vždycky bylo něco špatně. Jídlo. Pokoj. Neochotný personál.

To bylo před Heatherhillem. Tady jí jídelníček vyhovoval a měla vlastní pokoj s koupelnou. Dřív tu bývala častým hostem, takže nyní tu může zůstat, jak dlouho bude chtít. Dokud bude rodinný fond Leeových cálovat.

Máma promluvila, aniž by se na mě podívala, hlubokým medovým hlasem, který mi připomíná Charleston v srpnu. „V tom druhém pokoji všechno pochopím.“

Z citátu mě zamrazilo v hrudníku. „Helen Kellerová?“ Máma milovala příběh Kellerové a často nám ho vyprávěla, když jsme byly s Harry malé. Přisvědčila.

„Mluvila o smrti.“

„Jsem už stará, zlato. Musíme tam všichni.“

Je to lest? Nová zápleтка, již chce upoutat pozornost? Utkvělá představa?

„Podívej se na mě, mami.“ Ostřeji, než jsem chtěla.

Poprvé ke mně otočila hlavu. Výraz měla vážný, pohled jasný a vyrovnaný. Sluníčková máma.

Kdybych byla mladší, nutila bych ji, aby mi to vysvětlila. Teď už jsem moudřejší. „Promluvím si s doktorkou Finchovou.“

„To je báječný nápad.“ Vytáhla pěstěnou ruku z mé dlaně a poplácala mě po koleni. „Nemá cenu kazit si tu trošku času, co pro sebe máme.“

Skleněné dveře za námi se otevřely. A zavřely.

„A co ty, drahoušku? Co poslední dobou děláš?“

„Nic zvláštního.“ Mrtvé děti. Zvrácená vražedkyně, kterou jsem už nikdy nechtěla potkat.

„Pořád se vídáš s tím mladíkem?“

To mě rozhodilo. „S jakým mladíkem?“

„S tím francouzsko-kanadským detektivem. Ještě spolu chodíte?“

Otázka za milion dolarů. Ale jak to máti může vědět?

„Harry ti řekla, že s někým chodím?“ Vážně? Chodím? Platí tohle slovo i pro ty složité rituály, co provozují lidi nad čtyřicet?

„Jistěže ano. S tvou sestrou nemáme tajemství.“

„Harry by neuškodila trochu diskrétnosti.“

„Harry je naprosto v pořádku.“

Pokud se čtyři manželé, posedlost nakupováním a neukojitelná potřeba mužské pozornosti dají označit slovem „v pořádku“.

Máma se naklonila blíž a povytáhla obočí, jako by chtěla posílit sdílenou intimitu.

Nemělo smysl zapírat. „Už jsem ho nějakou dobu neviděla.“

„Ale ne. Nechal tě?“

„Zemřela mu dcera. Potřebuje být chvíli sám.“

„Zemřela?“ Dokonale vytrhané obočí vyletělo nahoru.

„Byla nemocná.“ Skoro pravda.

„Ale to je moc smutné.“

„Ano.“

„A ozývá se ti... jak se ten pán jmenuje?“

„Andrew Ryan.“

„To je krásné jméno. Mluvila jsi s ním od té doby, co přišel o dítě?“

„Jedna návštěva a jeden e-mail.“

„Ach jo. Žádná sláva.“

„Hm.“

„Řekl ti, kam jede?“

„Neřekl to nikomu,“ bránila jsem se.

„Hledá ho někdo?“

Mámě nic neunikne. „Několik detektivů by uvítalo jeho pomoc při vyšetřování.“

„Je to tak zlé, že o tom nemůžeš mluvit?“

Máti vždycky vykazovala upřímný zájem o mou práci. O mé „ubohé ztracené duše“, jak říkala bezejmenným mrtvým.

Připadalo mi, že nehrozí žádná újma, a tak jsem jí vyprávěla o vyšetřování odložených případů ve Vermontu a Charlotte. O Anique Pomerleauové a Montrealu. O Shelly Lealové jsem se nezmínila.

Máma pokládala obvyklé otázky: kdo, kdy, kde. Pak se uvelebila na lehátku a znovu překřížila kotníky. Čekala jsem. Uběhla celá minuta, než řekla: „Ti detektivové si myslí, že Andrew Ryan by mohl tu příšernou ženskou chytit?“

„Ano.“

„A ty?“

„Možná.“ Jestli si už nevypil mozek. Neusmažil se ve smutku a sebe-nenávisti.

„Takže ho najdeme.“

Odfrkla jsem si.

Máma stiskla čelist.

„Promiň. Jenom že musíš myslet na jiné věci. Potřebuješ se soustředit na léčbu. Nepochybuju, že bys byla schopná ho najít.“

A opravdu jsem nepochybovala.

Když bylo matce osmapadesát a probírala se z obzvlášť temné jeskyně panické úzkosti, koupila jsem jí první počítač, iMac, co mě stál víc, než jsem si tehdy mohla dovolit. Tak trošku jsem doufala, že se jí kyberprostor zalíbí, ale ještě zoufaleji jsem toužila najít něco, co upoutá její pozornost. Něco jiného než já.

Ukázala jsem jí, jak se používá e-mail, textový procesor, tabulky, internet. Vysvětlila jsem, jak fungují prohlížeče a vyhledávače. K mému překvapení ji to okouzlo. Navštěvovala jeden kurz za druhým. Naučila se všechno o iTunes, Myspace, Facebooku, Twitteru, Photoshopu. A nakonec, což je typické, její mistrovství v novém sportu předčilo to moje.

Nenazvala bych mámu hackerem. Nezájemají ji tajemství DOD či NASA. Nesbírá čísla kreditních karet ani PIN do bankomatů. Ale to je jedno. Když se do toho pustí, neexistuje nic, co by ze sítě nevyždímala.

„Máš ještě ten e-mail?“ zeptala se mě.

„Asi jo. Mohla bych ho najít. Ale psal jenom, že...“

„Hned se vrátím.“

Než jsem stihla cokoli namítnout, zašla do domu. Za okamžik se vrátila s počítačem Mac velikosti módního časopisu.

„Používáš gmail, že ano, zlato?“ Odklopila víko a začala ťukat do kláves. Přisvědčila jsem.

Plácla rukou na místo vedle sebe. Když jsem se přesunula k ní na lehátko, položila mi notebook na kolena. „Ukaž mi ho.“

Přihlásila jsem se a zadala heslo, které by mohlo fungovat. Za pár vteřin se objevil na obrazovce Ryanův e-mail. Otevřela jsem ho.

Mám se fajn. Stýská se mi. AR.

Podala jsem počítač mámě. Klikla na trojúhelníček vpravo od šipky pro odpověď. Z menu, které se objevilo, vybrala příkaz „zobrazit originál“.

Objevila se hromada dat. Font vypadal, jako když ho vyprodukuje střediskový počítač, který jsem používala na vysoké.

Máti ukázala na jednu řádku asi v polovině. Na hlavičce stálo „doručeno“. V hatmatilce byla řada čtyř skupin čísel rozdělených tečkami. „Každý e-mail má IP adresu. To je v podstatě totéž co ulice a číslo u normální pošty. Tady je ta naše malá kočička.“

Zvýraznila a uložila čísla do schránky. Pak se odhlásila z gmailu a načetla stránku s názvem ipTRACKERonline.com. „A teď se pusťme do geolokace.“

Zkopírovala řadu čísel do políčka uprostřed obrazovky a stiskla enter. Za pár vteřin se objevila satelitní mapa programu Google Earth. Na ní červený kroužek s tyčkou vraženou do země.

Pod mapou byly tři kategorie informací. O poskytovateli připojení. O zemi. O čase.

Projela jsem očima prostřední sloupec. Země. Oblast. Město. Směrovací číslo. Podívala jsem se na mámu. „To je to takhle jednoduché?“

„Ano, je to takhle jednoduché.“

Zavřela notebook, otočila se a objala mě. Její paže v tlustých vlněných rukávech mi připadaly slaboučké. „A teď, moje zlatá, jeď a najdi Andrewa Ryana.“

„Když to udělám, nebudu za tebou moct ve čtvrtek přijít.“

„Krocana si můžeme dát kdykoli. Jen jeď.“

Než jsem opustila River House, vydala jsem se chodbou s kobercem, do níž se vstupovalo z jedné strany jídelny. Kancelář doktorky Finchové měla pootevřené dveře. Lékařku jsem zahlédla sedět za ozdobně vyřezávaným psacím stolem. Tabulka mi oznamovala, že její křestní jméno je Luna.

Jemně jsem zaklepala a vešla.

Doktorka Finchová zvedla hlavu. Chvilka překvapení, pak ukázala na jednu ze dvou židlí naproti sobě.

Posadila jsem se, ona se opřela a spojila prsty. Byla malá a kulatá, ale

ne moc malá ani moc kulatá. Nahnědo obarvené kudrnaté vlasy, rovně zastřížené pod ušima.

„Má lepší náladu,“ řekla jsem.

„Ano.“

Usmála jsem se a doktorka Finchová také.

„Myslí si, že umírá.“

Pauza a pak: „Vaše matka má rakovinu.“

Srdce mi zmrzlo v hrudi. „Teď se to dozvěděla?“

„Už několik měsíců chodí na onkologii.“

„A mě nikdo neinformoval?“

„Nejsme osobní lékaři vaší matky. Staráme se o její duševní zdraví.“

„A to lze od toho fyzického oddělit?“

„Po mém příjezdu nás vaše matka zpravila o svém stavu a žádala o zachování mlčenlivosti. Je dospělá. Musíme respektovat její přání. Nyní má pocit, že je načase, abychom si o tom s vámi pohovořili.“

„Pokračujte.“

„Prosím?“

„Řekněte mi všechno.“

„Rakovina se šíří.“

„Jistěže ano. To rakovina obvykle dělá. Jak ji léčí?“

Luna Finchová na mě upřela pohled, který mou otázku zodpověděl.

Ano, pomyslela jsem si. Ztráta vlasů a paruka, to u mámy nepřípadá v úvahu.

„Pomohla by chemoterapie?“

„Možná.“

Polkla jsem. „A když ji zase odmítne?“

Znovu ten pohled.

Sklopila jsem oči k dlaním. Pravý palec jsem měla rudý a oteklý. Svěděl mě. Komár, diagnostikovala jsem v duchu.

„Co teď?“

„Vaše matka se rozhodla zůstat v Heatherhill Farm, dokud to půjde.“

„A to bude jak dlouho?“

„Doufám, že dost.“

Přisvědčila jsem.

„Vaše telefonní číslo, co máme ve spise, pořád platí? Pro případ, že bychom se s vámi potřebovali spojit.“

„Ano.“ Vstala jsem.

„Je mi to moc líto,“ řekla.

Venku se zvedl opar. Vysoko nade mnou se bílá pára ztrácela v modré obloze bez mráčku.

Máma přece nemůže umírat.

A přesto mi tohle Luna Finchová právě řekla.

5

V LETADLE MOC DOBŘE NESPÍM. VĚRTE MI, SNAŽÍM SE.

Než jsem se dostala zpátky do Charlotte, bylo odpoledne. Osm, když jsem dopsala předběžné hlášení k Larabeeho mrtvole z kufru auta. Deset, když jsem konečně našla spoj a rezervovala si letenku i hotelový pokoj.

Požádala jsem souseda, aby se mi postaral o kocoura, zabalila si příruční zavazadlo, osprchovala se a padla do postele.

V hlavě mi pořád hučelo a mozek mi nabízel zapomenuté, nesestříhané záběry, jimž chyběla chronologie.

Dětské vzpomínky na matku.

Šťastné chvíle. V zahradní houpačce předčítá mně a Harry. Cituje Shakespeara, Milтона a další dávno mrtvé cizí lidi, jimž nerozumíme. Veze nás v buicku na zmrzlinu, ačkoli jsme měly už dávno spát.

Smutné chvíle. Poslouchám za dveřmi máminy ložnice. Matou mě slzy a tříštící se sklo. Bojím se, že vyjde ven. Bojím se, že nevyjde.

Vzpomínky na Andrewa Ryana. Šťastné chvíle. Lyžujeme v Mount Tremblant na Laurentinské vysočině. Oslavujeme úspěchy v irské hospodě U Harleyho. Smějeme se sprostým hláškám naší společné korely Charlieho.

Smutné chvíle. Den, kdy Ryana postřelili. Havárie letadla, která připravila o život jeho parťáka. Noc, kdy skončil náš vztah.

Pochybnosti o mé nadcházející cestě. Je to marné? Ryanův e-mail je skoro měsíc starý. Odjel jinam?

Ne. Barrow na to kápl, když se mě ptal na místo, o němž se Ryan možná někdy zmínil. Vzpomněla jsem si. Tady to Ryan miluje. Právě sem by se odjel schovat. Zmizet.

Pochybnosti ohledně rozhodnutí, že o mámě neřeknu své dceři. Ne. Je to správné. Katy slouží v Afghánistánu. Má svého dost.

Celou noc jsem se otáčela a převalovala, otázky běžaly sem a tam po mých nervových drahách. Pochybnosti. Nejistota.

Jistota. Luna Finchová. Zákeřné buňky, jejichž množení se vymklo kontrole.

Naposledy jsem se podívala na hodiny ve 2.45. Budík se rozječel v pět.

Let do Altanty byl krátký a na přestup jsem měla něco málo přes hodinu. To není špatné. Zato tenhle let bude mučírna.

Pokusila jsem se číst časopis *Life*. Možná že v porovnání s problémy Keitha Richardse se moje vlastní ukážou jako malicherné. Ani náhodou.

Zavřela jsem časopis i oči.

Cosí se mi otřelo o paži. Zvedla jsem víčka. Bradu z hrudníku.

Cestující vedle mě právě zachytil plastový kelímek, v němž byly zbytky mého brusinkového džusu. Byl vysoký, měl vybledlé rezavé vlasy a oči barvy kouřového skla.

„Budeme přistávat.“ První slova, která pronesl od startu letadla před čtyřmi hodinami.

„Promiňte.“ Vzala jsem si kelímek a zvedla stoleček do svislé polohy. Poskakoval totiž přede mnou.

„Jste na dovolené?“ zeptal se muž anglicky s mírným přízvukem.

A proč by ne. Zachránil mě před vylitou šťávou. „Snažím se někoho najít.“

„V Liberii?“

„Playa Samara.“

„Vážně? Taky tam jedu.“

„Hm.“

„Patří mi tam pár nemovitostí.“

Muž vytáhl z peněženky vizitku a podal mi ji. Jmenoval se Nils Vanderleer. Prodával zavlažovací systémy pro firmu se sídlem v Atlantě. Alespoň to měl napsané na vizitce.

Usmála jsem se. Tedy aspoň myslím.

„Třeba bych vám mohl pomoci,“ nabídl se Vanderleer.

„Poradím si. Díky.“

„Jistě.“

Letadlo se naklonilo a oba jsme se podívali k oknu. Vanderleer viděl ven. Já ne.

Za pár chvil se vysunul podvozek. Vanderleer se otočil zpátky ke mně. „Mohl bych vás někdy pozvat na večeři?“

„Doufám, že se v Samaře zdržím jen jednu noc.“

„To je škoda. Kostarika je magické místo.“

Fronta u pasové kontroly mi sežrala půl hodiny. Z letištní budovy jsem se vypotácela zpocená, s bolavou hlavou a pekelně otrávená.

Vanderleer zamračeně rázoval po chodníku sem a tam. Neměla jsem na vybranou, musela jsem kolem něj projít. Když mě spatřil, mávl rukou, jako by říkal: „Co se dá dělat.“

„Objednal jsem si vůz, ale samozřejmě nepřišel včas. Řidič by tu měl být za deset minut. Jestli vám nevadí chvilku počkat, rád vás vezmu do Samary.“

„Díky za nabídku. Z hotelu mi objednali taxi.“

Tři hodiny po přistání jsem konečně prošla pod bílým kamenným obloukem vystupujícím z tlusté zdi porostlé jakousi kvetoucí popínavkou. Dřevěný nápis hlásal, že jsem dorazila do Villas Katerina.

Vypadalo to tam stejně jako na internetovém inzerátu. Palmy. Tkané houpací sítě. Domky se žlutými štukovými zdmi, bílým obložením a červenými střešními taškami rozestavené kolem bazénu ve tvaru améby.

Žena v recepci byla malá, temperamentní a na obličeji měla ošklivé akné. S úsměvem si ode mě vzala kreditku a pak mě dovedla k domku posazenému stranou od ostatních. Byl menší a měl výhled do zahrady s bujnou tropickou vegetací.

Vstoupila jsem, dovezla tašku na kolečkách k vyřezávané dřevěné židli pod oknem, roztáhla jsem závěsy a vykoukla ven. Nic než listoví.

Otočila jsem se a rozhlédla se – máslové stěny, oranžové obložení, oranžový přehoz přes postel i závěsy. Domorodé umění, syrové, patrně

místní. Maličká kuchyňka. Vykachlíčkováná, otřesně modrá koupelna, do níž se vcházelo z mrkvové ložnice.

Najednou jsem se cítila vyčerpaná. Skopla jsem boty a natáhla se na postel, abych si promyslela možnosti. Šlofik? Ani nápad. Čím dřív najdu Ryana, tím dřív budu moct odjet.

Kde vlastně jsem? Pláž Samara. Playa Samara. Tichomořské pobřeží poloostrova, který se stáčí od severozápadního koutu Kostariky neda-leko hranic s Nikaragou.

Včera v noci jsem trošku pátrala. Kostarika je malá země, asi padesát tisíc čtverečních kilometrů. Je známá svou biodiverzitou. Deštnými pralesy, vlhkými tropickými lesy a mokřinami. Země, jejíž čtvrtinu tvoří národní parky a rezervace.

A někde tady je Andrew Ryan. Doufám.

Podle lokalizace IP adresy byl Ryan před čtyřmi týdny v Samaře. Město je malé, méně oblíbené u turistů než dražší písčky Tamarinda a Flaminga. To by mělo hrát v můj prospěch.

Vytáhla jsem mapu, kterou jsem si stáhla z webu, a studovala maličkou změť ulic. Našla jsem kostel, prádelnu, pár obchodů, hotely, bary a restaurace. Několik internetových kaváren.

O Ryanovi se dá říct spousta věcí. Je vtipný, velkorysý, prvotřídní detektiv. Když ovšem dojde na komunikaci, je to luddita. Jistě, má chytrý telefon. A ví, jak používat nástroje, které mají policajti k dispozici. CODIS, AFIS, CPIC a tak. Ale to je všechno. Mimo službu Ryan nejraději volá. Nikdy neposílá esemesky, zřídka kdy maily.

A nemá notebook. Říká, že chce, aby jeho soukromý život zůstal soukromý.

Vstala jsem, svlékla se a vešla do koupelny. Když jsem se utřela ručníkem, oblékla jsem si džíny a tričko a nazula sandály. Pak jsem spolkla dva prášky, přehodila si kabelku přes rameno a vyrazila ven.

Žena s tváří posetou akné zametala uschlé květy z kamenné podlahy kolem bazénu. V náhlém popudu jsem k ní došla a promluvila španělsky. Ukázala jsem jí Ryanovu fotku.

Jmenovala se Estella. Nevěděla o žádném Kanadanovi, který by

v Samaře bydlel. Vzpomněla si na čtveřici, která sem na pár dní přijela z Edmontonu. Oba muži byli malí a plešatí. Když jsem se zeptala, ochotně mi poradila, kudy se mám vydat.

Procházka po pláži trvala jen pár minut. Minula jsem restauraci, školu surfování, policejní stanici velikosti polévkového talíře.

Samarská hlavní ulice byl úsek dálnice protínající město. Došla jsem k ní, když jsem se vydala přímo nahoru od vody.

Na prvním rohu spásali trávu dva koně. Na druhé straně parkovalo několik aut a motorek. Nad hlavou se mi vinulo elektrické vedení.

Nejbližší internetová kavárna byla nacpaná mezi obchodem se suvenýry a malými potravinami. Omítka měla stejné citronové a oranžové tóny jako můj pokoj. Nápis na okně nabízel mezinárodní hovory, internetové služby, opravy počítačů a iPhonů.

Interiér byl podstatně monotónnější než exteriér; přepážka, automat na limonády a šest počítačů. U jednoho zmateně vyhlížejí dívka studovala průvodce z edice Lonely Planet, batůžek u nohou. Napadlo mě, že ostatní služby nabízejí za dveřmi na konci místnosti.

Na židli u pokladny se houpal kluk a zády se opíral o stěnu. Mohlo mu být asi šestnáct, měl bledou pleť a olezlé blond dredy sepnuté nahoře na hlavě. Hovořil do mobilu a dredy se mu přitom pohupovaly.

Došla jsem k němu.

Pokračoval v rozhovoru.

Odkašlala jsem si.

Ukázal na počítač, ale nic mi neřekl.

Položila jsem na pult fotografii a posunula ji k němu.

Narovnal si židli a podíval se na obrázek. Na mě. V očích se mu zablesklo, ale hned to bylo pryč. „Zavolám ti za chvíli.“ Přízvuk východního pobřeží, snad New York. A ke mně: „Co má být?“

„Viděl jsi ho?“

„A proč bych měl?“

„Možná sem přišel kvůli internetu.“

„Jo, madam. To lidi dělávají.“

„Všiml by sis ho. Má pískové vlasy a měří přes metr osmdesát.“

„V mokasínech?“

Neměla jsem tušení, co tím myslí.

„Se picnu, Natty Bumpo přímo tady v Samaře.“

Fajn. Kluk četl Jamese Fenimora Coopera. Možná že není úplně k ničemu.

„Hodně mi záleží na tom, abych ho našla.“

„Co proved?“

„Je policajt. Potřebujeme ho k jednomu vyšetřování.“

Kluk se podíval ke dveřím a na dívku s knihou Lonely Planet. Pak se opřel o lokty, naklonil se a zašeptal: „Možná jsem ho viděl.“

„Tady?“

„Nějak si nemůžu vzpomenout.“ Obočí mu vyjelo nahoru a zase spadlo. „Rozumíte mi?“

Rozuměla jsem. Vytáhla jsem z kabelky peněženku a z ní dvacku.

Kluk bleskurychle natáhl ruku. Držela jsem bankovku z dosahu.

„Dejte se po silnici na západ od města. Za křižovatku s Arriba Pathway, kolem Las Brisas del Pacifico a dolů na pláž. Mají tam modrou markýzu. Dívejte se po cestě, co se zleva zařezává do ostrova. Tam je týpek, co si říká Blackbird. Pronajímá stromový domky. Ten váš chlapec je v jednom z nich.“

„Pořád je tady?“

„Pořád je tady.“

Chvilku jsme se dívali jeden druhému do očí, pak jsem ho nechala, aby si vzal peníze.

Pospíchala jsem zpátky dolů k vodě a srdce mi prudce bušilo. Vážně to je takhle jednoduché? Vejdu do kavárny a mám to?

Anebo mě obalamutil? Směje se teď do telefonu a popisuje připitomělou gringu, kterou právě podfoukl?

Jenomže on přece ví, že se vrátím, jestli na mě ušil boudu. Jasně. Vráťtím a co?

Znovu jsem uvažovala, jaké mám možnosti. Nebylo jich moc. Mám se tam vypravit hned? Chvilí počkat, až bude Ryan v posteli? Jak dlouho mám čekat? Anebo se nejprve vyspat a udeřit za úsvitu?

Zakručelo mi v žaludku.

A bylo rozhodnuto. Nejdřív večere, potom výprava.

Vytáhla jsem vytisknuté stránky z webu TripAdvisor. El Lagarto je přímo na pláži. Hodně lidí píše, že se jim tam líbilo. A co by se jim taky nelíbilo na řetězci, co má v logu pomalu tančícího aligátora?

Našla jsem vchod a cestičkou osvětlenou lucernami jsem vstoupila do velmi dlouhého baru. Za barovým pultem muž opékal na velkém grilu steaky, ryby a banány. Z té vůně mi znovu zaškrundalo v břiše.

Žena oblečená do bavlněné vyšívané halenky mě usadila na otevřené prostranství se stolký a židlemi, které vypadaly, jako by byly vyrobené ze zkamenělého dřeva. Polovina jich byla už zabraná. Lucerny a barevná světla nad hlavou slabě zářily. Na zemi se třepotaly tucty svíček ve skleněných cylindrech. Šerilo se a za písčnou pláží tiše duněl oceán.

Objednala jsem si dary moře. Snědla jsem je. Krev mi začala proudit do žaludku a já zlenivěla.

Pila jsem druhou kávu a nečinně jsem pozorovala spolustolovníky, když mi najednou mozek naskočil zpátky do stavu pohotovosti.

Na druhé straně restaurace se s barmanem bavil muž. Byl ke mně otočený zády. Na sobě měl černé tričko s nenově zeleným surfařským logem, vybledlé džínové kraťasy a lodní mokasíny. Vlasy měl světlejší a delší, než když jsem ho naposledy viděla. Ale poznala jsem bradu, ramena, dlouhé provazovité končetiny.

Zírala jsem na něj s rozbušeným srdcem, když muž rychle mávl jedním prstem na barmana, otočil se a vyšel ven.

Vylovila jsem peníze z kabelky. Až moc. Bylo mi to fuk.

Hodila jsem *colones* na stůl a vypálila ke dveřím.

6

V NÁLADOVÉM, AVŠAK NEDOSTATEČNÉM SVĚTLE LUCEREN JSEM zahlédla neonové surfovací prkno na konci cestičky. Zmizelo, jakmile majitel trička zabočil doprava.

Ryan byl deset metrů přede mnou, když jsem doběhla na plážovou cestu. Nešel rychle, ale i tak jsem musela přidat, abych mu stačila.

Pokračoval několik bloků na sever, pak se vydal na západ po silnici. Přesně to odpovídalo popisu kluka s dredy.

Vzdalovali jsme se od centra, davy turistů řídly. Oceán tady už musel méně soupeřit o pozornost a jeho zvuky byly hlasitější. Obloha, teď úplně černá, začínala odhalovat body mihotavého bílého světla.

Za čtvrt hodiny se Ryan najednou zastavil. Ztuhla jsem. Byla jsem si jistá, že mě viděl, a neměla jsem ponětí, jak zareaguje na skutečnost, že se mu pletu do nového života.

Schoulil ramena a zvedl ruku. Rozzářila se zápalka. Obličej mu na krátký okamžik osvětlila oranžová tečka. Pak se narovnal a zabočil doleva.

Počkala jsem, až se vzdálenost mezi námi prodlouží, a vykročila za ním.

Cesta byla úzká a zpevněná pouze šterkem. Po obou stranách bujela vegetace, temná a hustá v noci bez měsíčního světla.

Komáři bzučeli. Jelikož jsem se bála odhalení, odolala jsem pokušení je odhánět plácáním.

Ryan ušel dalších padesát nebo šedesát metrů. Pak se otevřely a s bouchnutím zase zavřely dveře. Za pár vteřin proniklo hustou květenou světlo.

Asi minutu jsem zůstala stát a potom se vydala kupředu.

Připomínalo to tarzanovské obydlí; srub ze syrového dřeva na slou-

pech ve větvích stromů. Přiblížila jsem se a nakoukla dovnitř přepážkou z latkové mříže.

V dolním patře byla velmi prostá kuchyně s dřevěným stolem a dvěma modrými plastovými židlemi uprostřed. V rohu byly vidět otevřené dveře do koupelny se stěnami obloženými kamenem. Z dalšího kouta vedly nahoru šikmé prkenné schody. Světlo sem dopadalo seshora.

Stála jsem a zadržovala dech. Co když se pletu? Co když ten muž není Ryan?

Je to Ryan.

Opatrně jsem otevřela mřížkové dveře, po špičkách jsem se sunula po dlaždicích a nahoru po schodech. Byla jsem na druhém stupínku odshora, když promluvil: „Co chcete?“

Hlas mu zněl chraplavě, unaveně. Rozzlobeně? Těžko říct.

„To jsem já, Tempe,“ ozvala jsem se.

Neodpověděl. Polkla jsem. Pokoušela jsem se vzpomenout si na všechna slova, která jsem si nacvičila.

„Proč mě sleduješ?“

„Našla jsem tě podle e-mailu.“

„Blahopřeju.“

„Nebylo to těžké.“

Do háje. Fakt se snažím, aby se cítil hrozně?

„Vlastně, někdo mi pomáhal.“

„Takže jsi mě objevila. A teď mě nech zas na pokoji.“

„Můžu nahoru?“

Ticho.

„Nechceš vědět, proč jsem tady?“

„Ne, to nechci.“

Vkročila jsem na horní schod.

Ryan ležel natažený na neustlané posteli, kolena pokrčená, záda opřená o stěnu. Svítla tu jediná žárovka v papírové lampě nad jeho levým ramenem. Na stropě pomalu rotoval větrák. Na hrudníku měl rozevřenou knihu.

Na stolku z klacků po pravé straně stála otevřená láhev skotské. Další

prázdná se válela na zemi u zdi, opuštěná v místě, kam se dokutálela. Pach vyčpělého chlastu a špinavého oblečení přehlušil vůni květů linoucí se přes dřevěnou mříž, která tvořila horní polovinu stěn.

„Vypadáš dobře,“ řekla jsem.

Částečně to byla pravda. Ryan byl opálený, vlasy měl vybělené sluncem. Ale zhubl. Tváře měl propadlé a na nich strniště. Pod tričkem mu vyčnívala žebra.

„Vypadám jako sračka,“ opáčil.

Začala jsem přednášet řeč, kterou jsem si připravila. „Potřebujeme tě. Je načase vrátit se domů.“

Nic.

Do háje. Šla jsem rovnou k věci: „Anique Pomerleauová.“

Ryan se na mě rychle podíval. Zdálo se, že promluví, ale namísto toho si znovu otevřel knihu.

„Je to ona, Ryane. Znovu zabíjí. Ve Vermontu našli zavražděnou holku v roce dva tisíce sedm. Tělo někdo pečlivě naaranžoval. Detektiv z oddělení odložených případů...“

„To bylo v minulém životě.“ Očima se vrátil ke knize.

„Na té dívce našli DNA Pomerleauové.“

Ryan nespouštěl zrak ze stránky. Ale změna napětí v krku a ramenou mi prozradila, že mě poslouchá.

„Tys ji vypátral. Chytlš ji. Víš, jak uvažuje.“

„Tuhle hru už nehraju.“ Pořád se na mě nedíval.

„Znova se vynořila, Ryane. Na Rue de Sébastopol nám utekla a teď je zpátky.“

Konečně ke mně otočil oči. Jasně modré zorničky lemovaly rudé pavučinky.

„V roce dva tisíce devět zabili v Charlotte další dívku. Způsob provedení a místo činu se podobají případu z Vermontu.“

„Včetně DNA Pomerleauové.“

„Ještě to nemáme potvrzené.“

„Nezní to moc přesvědčivě.“

„Je to ona.“